

Asia

Suomen vastaus komission julkiseen kuulemiseen konfiskaatiodirektiivin ja rikoshyötypäätöksen tarkistamisesta

Kokous

U/E/UTP-tunnus

Käsittelyvaihe ja jatkokäsittelyn aikataulu

Komissio on 21.6.2021 avannut julkisen kuulemisen, jonka määräaika päättyy 27.9.2021.

Kuulemisen taustalla on komission 14.4.2021 antama tiedonanto EU:n järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategiasta vuosille 2021-2025. Komissio aikoo tiedonannon mukaan ehdottaa rikoksentekovälineiden ja rikoshyödyn jäädyttämisestä ja menetetyksi tuomitsemisesta Euroopan unionissa annetun direktiivin 2014/42/EU (ns. konfiskaatiodirektiivi) ja varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien jäsenvaltioiden toimistojen yhteistyöstä rikoksen tuottaman hyödyn tai muun rikokseen liittyvän omaisuuden jäljittämiseksi ja tunnistamiseksi annetun neuvoston päätöksen 2007/845/YOS (ns. rikoshyötypäätös) tarkistamista. Tätä koskevat lainsäädäntöehdotukset on tarkoitus antaa 2022.

Tässä muistiossa esitetty Suomen kanta perusteluineen on tarkoitus esittää komission julkisessa kuulemisessa, minkä lisäksi kannan pohjalta voidaan osallistua muuhun tulevia ehdotuksia koskevaan ennakkoaiheuttamiseen ja keskusteluun. Suomen lopullinen kanta määritetään sisältöjen täsmentyessä.

Suomen kantaYleistä

Suomi suhtautuu myönteisesti siihen, että komissio selvittää kuulemisen kohteena olevien säädösten ajantasaisuuden. Rikoshyödyn ja rikoksentekovälineiden jäädyttäminen ja menetetyksi tuomitseminen ovat tärkeitä keinoja rikollisuuden torjunnassa ja rikosten vaikutusten vähentämisessä. Viranomaisten toimintaedellytyksiä on tärkeää arvioida ja tarvittaessa kehittää, jotta ihmisten turvallisuutta voidaan suojata perus- ja ihmisoikeuksia kunnioittaen.

Järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategiaa koskevassa E-kirjeessä E 63/2021 vp lausutusti Suomi pitää lähtökohtaisesti kannatettavina toimenpiteitä, joilla pyritään tehostamaan rikoshyödyn tosiasiallista takaisinsaamista. Tältä osin on kiinnitettävä erityistä huomiota ennaltaehkäiseviin toimiin, viranomaisyhteistyön toimivuuteen ja

nykyisen lainsäädäntökehyksen täysimääräiseen hyödyntämiseen. Suomi korostaa, että rikoshyödyn takaisinsaaminen edellyttää koko viranomaisketjun tehokasta toimintaa ja yhteistyötä sekä jäsenvaltioiden että unionin tasolla. On tärkeää kiinnittää huomiota siihen, että rikoshyötyä pystytään jäljittämään ja jäädyttämään tehokkaasti, ja että tuomitut menettämisseuraamukset kyetään panemaan tehokkaasti täytäntöön.

Mahdollisten uusien lainsäädäntötoimien osalta on aina arvioitava niiden välttämättömyyttä ja oikeasuhtaisuutta perusoikeuksien ja henkilötietojen suojan rajoittamisen kannalta. EU:n tasolla annettavaa rikosoikeudellista sääntelyä tulee käyttää viimesijaisena sääntelyn muotona ja sen käyttöä sääntelevät esimerkiksi SEUT 83 artiklassa mainitut edellytykset, muun muassa erityisen tarpeen ja välttämättömyyden vaatimukset. Huomioon on otettava tietopohjainen tarveharkinta sekä rikoslainsäädännön johdonmukaisuus ja kansallisten järjestelmien sekä oikeusperinteiden erilaisuus.

Jäljempänä esitetään Suomen alustavia kantoja eräistä kuulemisessa erikseen mainituista kysymyksistä. Suomi seuraa tiiviisti valmistelun edistymistä komissiossa ja ottaa komission mahdollisiin ehdotuksiin tarkemmin kantaa sen jälkeen, kun ne on annettu.

Konfiskaatiodirektiivi

Suomi kiinnittää konfiskaatiodirektiivin arvioinnin osalta huomiota siihen, että jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta annetun asetuksen (EU) 2018/1805 (ns. konfiskaatioasetus) soveltaminen on alkanut joulukuussa 2020. Suoraan sovellettava asetus tulee todennäköisesti tehostamaan rajat ylittävää yhteistyötä aikaisemmin sovellettuihin neuvoston puitepäätöksiin verrattuna. Asetus voi siten tuoda ratkaisuja joihinkin kuulemisessa mainittuihin haasteisiin ja sen soveltamisesta tulisi kerätä riittävästi kokemusta ennen EU-tason aineellisten sääntöjen muutostarpeiden arviointia. Tältä osin voidaan viitata erityisesti kuulemisessa ja järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategiassa erikseen mainittuun tuomioon perustumattomaan menettämisseuraamukseen, jonka osalta jäsenvaltioiden kansalliset järjestelmät ovat hyvin erilaisia. Suomi kannattaa vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen keskeistä asemaa rikosoikeudellisten asioiden yhteistyössä ja korostaa periaatteen ensisijaisuutta rikoslainsäädäntöjen aineelliseen lähentämiseen nähden.

Suomi tukee yleisesti ottaen sitä, että EU-tason toimia arvioitaessa kiinnitetään erityistä huomiota rikoksen asianomistajan asemaan, ja pitää tärkeänä, että rikoksen asianomistajalle kuuluva vahingonkorvaus pyritään turvaamaan myös rajat ylittävissä menettelyissä. Mahdollisten uusien EU-tason sitovien aineellisten sääntöjen tarvetta tulisi kuitenkin pistemäisten uudistusten sijaan arvioida uhrien oikeuksia koskevien yleissäädösten yhteydessä.

Suomi ei nykyisillä tiedoilla pidä hyväksyttävinä mahdollisia nykyistä sitovampia EU-sääntöjä jäädytettyjen ja menetetyksi tuomittujen varojen sosiaalisesta uudelleenkäytöstä. Suomi pitää sinänsä tärkeänä, että vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden aiheuttamia vahinkoja voidaan tehokkaasti korvata. Tiettyjen valtion tuloerien varaaminen johonkin erityiseen tarkoitukseen olisi kuitenkin ongelmallista jäsenvaltioiden budjettiautonomian kannalta. EU-sääntelyn lähtökohtana tulee myös tältä osin olla, että siinä asetetaan jäsenvaltioille yhteiset lainsäädäntövelvoitteet ja jätetään jäsenvaltioille mahdollisuus päättää, millä tavalla ne kussakin kansallisessa oikeusjärjestyksessä toteutetaan.

Rikoshyötypäätös

Suomi pitää lähtökohtaisesti kannatettavana komission tavoitetta saattaa ajan tasalle ja modernisoida lainvalvonta- ja oikeusviranomaisten rajat ylittävää yhteistyötä ja tiedonvaihtoa koskevaa EU-tason sääntelyä. Huomionarvoista on, että varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen kannalta relevanttia lainsäädäntöä sisältyy rikoshyötypäätöksen lisäksi neuvoston puitepäätökseen 2006/960/YOS Euroopan unionin jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten välisen tietojen ja tiedustelutietojen vaihdon yksinkertaistamisesta, johon toimistojen välinen tiedonvaihto perustuu.

Suomi pitää tärkeänä, että varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavilla toimistoilla on riittävät toimivaltuudet tehtäviensä tehokkaaksi hoitamiseksi. Tämä koskee muun muassa toimistojen pääsyä erityisesti välttämättömiin omaisuutta koskeviin tietoihin ja näiden tietojen vaihtamista. Tätä koskevien ratkaisujen tulee olla tasapainoisia ja kunnioittaa perusoikeuksia ja henkilötietojen suojaa.

Suomi ei nykyisillä tiedoilla pidä tarpeellisena, että varallisuuden takaisin hankinnasta vastaaville toimistoille annettaisiin kiireellisiä jäädyttämisvaltuuksia. Suomi pitää riittävänä sitä, että tilivarat kyetään nykyiseen tapaan jäsenvaltioissa lyhytaikaisesti pysäyttämään rahanpesuntorjuntayksiköiden (Financial Intelligence Units) toimesta, ja että varsinainen omaisuuden jäädyttäminen tapahtuu nykyisten säädösten kuten konfiskaatioasetuksen nojalla.

Suomi pitää tärkeänä, että sektorikohtaisessa EU-sääntelyssä huomioidaan asianmukaisesti yleinen tietosuojalainsäädäntö. Suomi kannattaa sitä, että varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen tietosuojakehys päivitetään tarvittavilta osin, jotta varmistetaan sen yhdenmukaisuudesta rikosasioiden tietosuojadirektiivin (EU 680/2016) kanssa. Rikoshyötypäätös on komission 2020 antamassa tiedonannossa toimista aiemman kolmannen pilarin säännösten yhdenmukaistamiseksi tietosuojasääntöjen kanssa (ns. LED-tiedoksianto, E 97/2020 vp) tunnistettu säädökseksi, joka tulisi yhdenmukaistaa rikosasioiden tietosuojadirektiivin kanssa.

Pääasiallinen sisältö

Yleistä

Kuulemisen johdannossa korostetaan järjestäytyneen rikollisuuden muodostavan merkittävän uhkan Euroopan kansalaisille, yrityksille, valtion laitoksille ja koko taloudelle. Komissio hyväksyi 14.4.2021 järjestäytyneen rikollisuuden torjuntaa koskevan EU:n strategian (ks. E 63/2021 vp), jonka yhtenä painopisteenä on järjestäytyneen rikollisuuden tuottamien voittojen eliminointi (”seuraa rahaa” –periaate). Europolin arvioiden mukaan vain hyvin pieni osa rikoshyödyistä jäädytetään ja tuomitaan menetetyksi, mikä antaa järjestäytyneille rikollisryhmille mahdollisuuden soluttautua lailliseen talouteen ja julkisiin laitoksiin muun muassa korruption avulla. Tämä horjuttaa muun muassa oikeusvaltioperiaatetta ja perusoikeuksia.

Johdannossa todetaan lisäksi, että EU:n nykyinen varojen takaisin hankintaa ja menetetyksi tuomitsemista koskeva kehys perustuu kahteen keskeiseen säädökseen, joiden tarkistamista julkinen kuuleminen koskee. Säädöksistä ensimmäinen on rikoksentekovälineiden ja rikoshyödyn jäädyttämisestä ja menetetyksi tuomitsemisesta Euroopan unionissa annettu direktiivi 2014/42/EU (ns. konfiskaatiodirektiivi), jossa vahvistetaan rikoksella saatujen varojen jäädyttämisen ja menetetyksi tuomitsemisen vähimmäisedellytykset koko Euroopan unionissa.

Toinen kuulemisen kohteena oleva säädös on varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien jäsenvaltioiden toimistojen yhteistyöstä rikoksen tuottaman hyödyn tai muun rikokseen liittyvän omaisuuden jäljittämisen ja tunnistamisen annettu neuvoston päätös 2007/845/YOS (ns. rikoshyötYPäätös). Päätöksessä vahvistetaan vähimmäissäännöt, joiden mukaan jäsenvaltioiden on perustettava tai nimettävä varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavia kansallisia toimistoja. Toimistojen tehtävänä on helpottaa sellaisen rikoksen tuottaman hyödyn tai muun rikokseen liittyvän omaisuuden jäljittämistä ja tunnistamista, joka voidaan myöhemmin jäädyttää, takavarikoida tai tuomita menetetyksi. Suomessa varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavana toimistona toimii Keskusrikospoliisi (KRP).

Mainittuja kahta kuulemisen kohteena olevaa säädöstä täydentää jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta annettu asetus (EU) 2018/1805 (ns. konfiskaatioasetus). Asetusta sovelletaan rikosoikeudellisen menettelyn yhteydessä annettuihin jäädyttämisspätöksiin ja menetetyksi tuomitsemista koskeviin päätöksiin, eli se koskee asetuksessa säädetyin edellytyksin sekä tuomioon perustuvaa että tuomioon perustumatonta menetetyksi tuomitsemista.

Konfiskaatioasetusta ei sovelleta Irlantiin ja Tanskaan, joiden osalta sovelletaan edelleen neuvoston puitepätöstä 2003/577/YOS omaisuuden tai todistusaineiston jäädyttämistä koskevien päätösten täytäntöönpanosta Euroopan unionissa ja neuvoston puitepätöstä 2006/783/YOS vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta menetetyksi tuomitsemista koskeviin päätöksiin. Varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen tiedonvaihto perustuu neuvoston puitepätökseen 2006/960/YOS Euroopan unionin jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten välisen tietojen ja tiedustelutietojen vaihdon yksinkertaistamisesta.

Osa I – ongelmat ja tavoitteet (kysymykset 1–10)

Kuulemisen ensimmäinen osa koskee ongelmia ja tavoitteita, käytännössä nykytilan arviointia. Kysymyksissä 1–3 tiedustellaan yleisesti näkemyksiä muun muassa lainvalvontaviranomaisyhteistyön tärkeydestä ja jäädyttämisen ja menetetyksi tuomitsemisen hyödyllisyydestä järjestäytyneen rikollisuuden torjunnassa.

Kysymykset 4–7 koskevat rajat ylittävään takaisinhankintaan kielteisesti vaikuttavia tekijöitä sekä haasteita, jotka vaikeuttavat rikoksella saatujen varojen tunnistamista, jäädyttämistä, menetetyksi tuomitsemista, hallinnointia ja käsittelyä. Vastausvaihtoehdoissa viitataan muun muassa rikoksella saatujen varojen alhaiseen tunnistamisasteeseen; varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen puutteellisiin operatiivisiin valtuuksiin, rajallisiin pääsyoikeuksiin kansallisen tason tietokantoihin ja näiden tietojen jakamiseen EU:n tasolla; konfiskaatiodirektiivin rajalliseen soveltamisalaan ja jäsenvaltioiden kansallisista lisäsäännöistä johtuviin eroavaisuuksiin; kommunikaatioketjun katkeamiseen takaisinhankinnan aikaisemmissa vaiheissa mukana olleiden yhteistyökumppaneiden kanssa; resurssikysymyksiin; uhrien korvauksia koskevien yhdenmukaisten sääntöjen puuttumiseen ja siihen, että jäädytettävä ja menetetyksi tuomittuja varoja ei yleensä määrätä sosiaaliseen uudelleenkäyttöön.

Osan I lopussa kysymyksissä 8–10 pyydetään muun muassa kuvailemaan mahdollisia muita haasteita ja arvioimaan rikollisuustilanteen kehittymistä seuraavien 5–10 vuoden aikana, jos EU:n lainsäädäntötoimia ei lisätä.

Osa II – konfiskaatiodirektiivin arviointi (kysymykset 11–16)

Konfiskaatiodirektiivin osalta tiedustellaan näkemyksiä muun ohella siitä, missä määrin direktiivi on ollut tehokas. Vastausvaihtoehdoissa on tältä osin mainittu muun muassa vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden torjuminen, rikoshyödyn ja rikosentekovälineiden jäädyttämisen ja menetetyksi tuomitsemisen lisääntyminen sekä takaisinperityn omaisuuden sosiaalisen uudelleenkäytön edistäminen ja riittävien tilastotietojen kerääminen. Lisäksi pyydetään näkemyksiä direktiivin kustannusvaikutuksista, sopusoinnusta muiden EU:n politiikkatoimien kanssa ja siitä, miten direktiivi on vaikuttanut vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden torjuntaan.

Osa III – rikoshyötypäätöksen arviointi (kysymykset 17–22)

Rikoshyötypäätöstä koskevassa kuulemisen III osassa pyydetään muun ohella arvioimaan, miten tehokkaita varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavat toimistot ovat laittomasti hankitun hyödyn ja muun mahdollisesti menetetyksi tuomittavan omaisuuden jäljittamisessä, ja miten tehokkaasti toimistot viestivät, vaihtavat tietoja ja tekevät yhteistyötä keskenään. Lisäksi pyydetään arvioimaan päätöksen kustannusvaikutuksia, sopusointua muiden EU:n politiikkatoimien kanssa ja sitä, miten päätös on vaikuttanut vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden torjuntaan.

Osa IV – EU:n toimien tarve ja mahdolliset toimintavaihtoehdot (kysymykset 23–30)

Kuulemisen viimeinen osa koskee mahdollisia tulevia toimia. Tältä osin tiedustellaan muun muassa mahdollisten EU-tason toimien tarvetta ja laatua (lainsäädännölliset vai muut kuin lainsäädännölliset toimet).

Mahdollisia tulevia lainsäädäntötoimia koskee erityisesti kysymys 27, jossa pyydetään arvioimaan, missä määrin erikseen luetelluilla toimenpiteillä voidaan edistää varojen takaisinperintää ja menetetyksi tuomitsemista. Toimenpidevaihtoehdoissa mainitaan konfiskaatiodirektiivin osalta muun muassa direktiivin soveltamisalan laajentaminen kattamaan muita rikoksia, tuomioon perustumatonta menetetyksi tuomitsemista ja laajennettua menetetyksi tuomitsemista koskevien säännösten soveltamisalan laajentaminen sekä uhrille maksettavia korvauksia ja rikoksen tuottaman hyödyn ja rikosentekovälineiden sosiaalista uudelleenkäyttöä koskevien velvoitteiden tiukentaminen. Rikoshyötypäätöksen osalta toimenpidevaihtoehdoissa mainitaan muun muassa varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen aseman ja valtuuksien vahvistaminen, toimistoille annettavat kiireelliset jäädyttämisvaltuudet ja suora pääsy vähimmäistietoihin ja tietokantoihin sekä toimistojen väliseen rajat ylittävään tietojenvaihtoon sisällytettävien vähimmäistietojen lisääminen.

Vastausvaihtoehdot heijastavat komission järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategian kirjausta, jonka mukaan konfiskaatiodirektiivin ja rikoshyötypäätöksen tarkistamisen tarkoituksena on laajentaa niiden rikosten määritelmää, joihin direktiiviä sovelletaan, ottaa käyttöön tehokkaampia sääntöjä tuomioon perustumatonta menetetyksi tuomitsemisesta, varmistaa menetetyksi tuomitun varallisuuden tehokas hallinnointi, sosiaalinen uudelleenkäyttö ja rikosten uhreille maksettavat korvaukset sekä vahvistaa varallisuuden takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen valmiuksia jäljittää ja tunnistaa laittomia varoja.

Kuulemisen lopussa pyydetään vielä muun ohella arvioimaan, millaisia yhteiskunnallisia vaikutuksia rikoksella saatujen voittojen vähäisellä menetetyksi tuomitsemisella voi olla.

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely

Konfiskaatiodirektiivin oikeusperusta on SEUT 82 artiklan 2 kohta (rikosoikeudenkäyntimenettelyä koskevat vähimmäissäännöt) ja 83 artiklan 1 kohta (vähimmäissäännöt erityisen vakavien rajat ylittävien rikosten määrittelystä ja niitä koskevista seuraamuksista), tavallinen lainsäätämisyjärjestys.

Rikoshyötypäätöksen oikeusperustana on silloisen Euroopan unionista tehdyn sopimuksen poliisiyhteistyötä koskenut 30 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta sekä 34 artiklan 2 kohdan c alakohta, joka koski neuvoston päätöksiä poliisiyhteistyön ja rikosasioiden oikeudellisen yhteistyön alalla. Näistä 30 artikla on sittemmin korvattu poliisiyhteistyötä koskevilla SEUT 87 ja 88 artiklalla (tavallinen ja erityinen lainsäätämisyjärjestys) ja 34 artikla kumottu.

Käsittely Euroopan parlamentissa

-

Kansallinen valmistelu

EU7-jaoston kirjallinen käsittely 18.-20.8.2021.

Eduskuntakäsittely

Komission tiedonannosta EU:n järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategiasta vuosille 2021-2025 on toimitettu E-kirje E 63/2021 vp.

Konfiskaatioasetusta täydentävät kansalliset säännökset: HE 102/2020 vp, LaVM 7/2020 vp.

Konfiskaatiodirektiivin täytäntöönpano: HE 4/2016 vp, PeVL 8/2016 vp, LaVM 4/2016 vp.

Rikoshyötypäätöksen täytäntöönpano: HE 190/2008 vp, HaVM 25/2008 vp.

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema

Menettämisseuraamuksista säädetään Suomessa rikoslain 10 luvussa. Kuulemisen aihepiirin kannalta merkityksellistä lainsäädäntöä on myös muun ohella poliisilaissa (872/2011), esitutkintalaissa (805/2011), pakkokeinolaissa (806/2011), oikeudenkäymiskaaressa, laissa oikeudenkäynnistä rikosasioissa (689/1997) ja laissa sakon täytäntöönpanosta (672/2002).

Ahvenanmaan itsehallintolain (1144/1991) 27 §:n 22 kohdan mukaan valtakunnan lainsäädäntövaltaan kuuluvat asiat, jotka koskevat rikosoikeutta 18 §:n 25 kohdassa säädetyin poikkeuksin, ja 23 kohdan mukaan asiat, jotka koskevat lainkäyttöä, ottaen huomioon lain 25 ja 26 §:n säännökset, sekä esitutkintaa, tuomioiden ja rangaistusten täytäntöönpanoa sekä rikoksentekijän luovuttamista.

Lain 18 §:n 25 kohdan mukaan maakunnan lainsäädäntövaltaan kuuluvat asiat, jotka koskevat teon rangaistavaksi säätämistä ja rangaistuksen määrää, kun on kysymys maakunnan lainsäädäntövaltaan kuuluvasta oikeudenalasta. Kuulemisessa ei ole viittauksia tällaisiin oikeudenaloihin. Lain 25 §:ssä kyse on hallintolainkäytöstä, joka

liittyy maakunnan hallituksen ja sen alaisen viranomaisen päätökseen. Lain 26 §:ssä taas kysymys on hallintotuomioistuimen perustamisesta maakuntaan. Kuulemisessa mainitut mahdolliset lainsäädäntömuutokset kuuluvat siten tämänhetkisen arvion perusteella valtakunnan lainsäädäntövaltaan.

Taloudelliset vaikutukset

Taloudellisiin vaikutuksiin otetaan tarkemmin kantaa mahdollisten lainsäädäntöehdotusten käsittelyn yhteydessä.

Muut asian käsittelyyn vaikuttavat tekijät

Konfiskaatiodirektiivin ja rikoshyötypäätöksen mahdollisesta uudistamisesta on järjestäytyneen rikollisuuden torjunnan strategian antamisen jälkeen keskusteltu asiantuntijatasolla varojen takaisin hankinnasta vastaavien toimistojen (Asset Recovery Offices' Platform) kokouksessa 25.-26.5.2021 ja konfiskaatiodirektiivin kontaktikomitean kokouksessa 1.-2.6.2021. Lisäksi komission valtuuttamat yritykset ovat pyytäneet jäsenvaltioilta erilaisia tilasto- ja muita tietoja vaikutustenarvioinnin valmistelua varten.

Asiakirjat

Komission julkinen kuuleminen

Laatijan ja muiden käsittelijöiden yhteystiedot

Sampo Brander, OM, sampo.brandier@om.fi, 029 51 50349
Juha Tuovinen, SM, juha.tuovinen@intermin.fi, 029 54 88364

EUTORI-tunnus

Liitteet

Viite

Asiasanat
Hoitaa

Tiedoksi
